

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/85/2019
Identifikačné číslo spisu: 5718200223
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5718200223.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: OTTOVO NAKLADATELSTVÍ, spoločnosť pro vydávaní encyklopedické literatúry, s.r.o., so sídlom 130 00 Praha 3, Křišťanova 657/3, IČO: 25 043 773, proti žalovanému: desire emission s. r. o., so sídlom Mierova 309/7, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 36 416 434 (zmena obchodného mena a sídla od 12. januára 2019), o zaplatenie 49 754,11 eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/30/2019 zo dňa 28. marca 2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin uznesením č. k. 18Cb/6/2018-56 zo dňa 9. júla 2018 rozhodol tak, že návrh žalovaného na zrušenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu tunajšieho súdu zo dňa 21. marca 2018, č. k. 18Cb/6/2018-38 zamietol.
2. Zo spisu je zrejmé, že žalovaný podaním doručeným súdu 18. mája 2018, označeným ako žiadosť o zrušenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti žiadal vytýčiť vo veci pojednávanie, o ktorej žiadosti rozhodol Okresný súd Martin tak, že uznesením č. k. 18Cb/6/2018-56 zo dňa 9. júla 2018 tento návrh zamietol.
3. V odôvodnení uznesenia citoval jednotlivé uznesenia Obchodného zákonníka a v bode 21 odôvodnenia uviedol, že v predmetnej veci nešlo o vec, kedy je doručovanie do elektronickej schránky vylúčené, pričom osobou oprávnenou na prístup a disponovanie s elektronicou schránkou pri právnickej osobe je štatutárny orgán, citoval ustanovenie § 13 ods. 3 Obchodného zákonníka a uviedol, že v prípade konania priamo právnickou osobou v danom prípade nejde o zákaz vyplývajúci z ustanovenia § 3 Obchodného zákonníka, a preto doručenie platobného rozkazu žalovanému je právne záväzné, čo Obchodný zákonník ustanovuje priamo v § 13 ods. 3 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka.
4. O odvolaní žalovaného (list v spise 60) zo dňa 27. júla 2018 rozhodol ako odvolací súd Krajský súd v

Žilina uznesením sp. zn. 14Cob/30/2019-89 zo dňa 28. marca 2019 tak, že odvolanie žalovaného v podaní zo dňa 27. júla 2017 proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 18Cb/6/2018-56 zo dňa 9. júla 2018 rozhodol tak, že toto odmietol.

5. V odôvodnení uznesenia uviedol, že odvolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa § 386 písm. c/ C. s. p. odmietol.

6. Citoval ustanovenie § 355 ods. 2 C. s. p., § 357 C. s. p. a podľa § 386 písm. c/ C. s. p. odvolanie ako neprípustné odmietol. S poukazom na uvedené konštatoval, že nemal priestor pre vecné skúmanie dôvodov podaného odvolania žalovaného vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.

7. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu s vyznačenou doložkou právoplatnosti 16. mája 2019, dovolanie podal žalovaný, podaním doručeným súdu 16. júla 2019 (list v spise č. 100) a navrhol uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. marca 2019 sp. zn. 14Cob/30/2019 zrušiť, zrušiť doložku právoplatnosti platobného rozkazu Okresného súdu Martin zo dňa 21. marca 2018, č. k. 18Cb/6/2018 a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., v spojení s ustanovením § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 C. s. p.

9. Citoval ustanovenia § 111 C. s. p. a § 116 C. s. p. ohľadne doručovania do vlastných rúk, následne ustanovenia § 266 C. s. p., § 420 písm. f/ C. s. p., § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., § 449 ods. 2 C. s. p., § 47 ods. 3, § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., čl. 36 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb.

10. Nesprávny postup súdu odvodzuje tým, že platobný príkaz prvoinštančné konanie, v ktorom bolo vydané uznesenie súdu prvej inštancie a odvolacie konanie nevykazuje znaky spravodlivosti. Namieta, že platobný rozkaz bol vydaný už na zaplatené záväzky a fakt, že štatutárny zástupca žalovaného neskoro skontroloval elektronickú schránku, t. j. neskoro sa do elektronickej schránky prihlásil a následne nestihol prebrať platobný rozkaz zo svojej elektronickej schránky prebrať včas, tento nadobudol právoplatnosť, na základe čoho sa stal exekučným titulom. Za nesprávne značil poučenie uvedené v správe doručenej dňa 23. marca 2018 do elektronickej schránky žalovaného, v ktorom bolo uvedené „Po uplynutí dátumu doručenia sa doručovaná správa považuje za nedoručenú“, keďže sa neskôr ukázalo, že toto poučenie je v rozpore s neskorším postupom súdu, ktorý považoval neprebratú zásielku (bez prevzatia) potvrdenia doručeny za doručenú.

11. Žalovaná zastáva názor, že vydaný platobný rozkaz nemôže prostredníctvom uplatnenia fikcie doručenia, bez ďalšieho nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť bez toho, aby sa žalovaný vopred s ním oboznámil a mal možnosť podať proti nemu odpor. Konštatovanie v odôvodnení uznesenia súdu prvej inštancie, že doručovanie platobného rozkazu sa upravuje výlučne ustanoveniami zákona č. 305/2013 zákona o elektronickej podobe pôsobnosti orgánov verejnej moci (ďalej aj ako „zákon o e - Governemente“) a netreba priamo prihliadať na ustanovenia C. s. p., žalovaný považuje za aplikáciu, ktorá ustanovenia o doručovaní platobného rozkazu výrazne skomplikovala. V dôsledku rozporu ustanovení dvoch zákonov rovnakej sily (zákona o e - Governemente; § 32 ods. 6 ustanovenia § 266 ods. 2 C. s. p. spôsobil právny stav spôsobujúci nejednotný výklad. Aplikáciu náhradného doručovania platobného rozkazu, žalovaný označuje za takú, ktorá žalovanému neumožňuje sa oboznámiť s obsahom dokumentu, a teda následne nemožnosť prejavíť svoju vôľu. Nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu za takýchto okolností podľa žalovaného dôjde k zásahu do základných práv garantovaných ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv, Chartou základných práv EÚ a Listinou základných práv a slobôd.

11. Ustanovenia „zákona o e - Governemente,, v časti elektronickeho doručovania (§ 29 až § 34) sú podľa

žalovaného príliš vágne na to, aby bolo možné podľa nich uplatniť fikciu náhradného doručovania platobného rozkazu, a preto podľa žalovaného v tomto prípade je potrebné aplikovať ustanovenie § 266 C. s. p. extenzívne a tak sa vylučuje akákoľvek forma náhradného doručovania. Podľa žalovaného ustanovenia C. s. p. sú vo vzťahu k ustanoveniam „zákona o e - Govermente, lex generalis, a preto nie je možné vylúčiť ich aplikáciu a majú prednosť.

12. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na dôvodovú správu k zákonu č. 238/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým sa s účinnosťou k 1. novembra 2017 novelizoval zákon o e - Govermente. Podľa textu tejto dôvodovej správy sa má zosúladiť úprava v súdnom konaní s úpravou ostatných typov konaní a vo vzťahu k tejto zmene je potrebné zdôrazniť, že prihlásení sa do elektronickej správy nebudú všetky správy považované za doručené a že zmena sa dotýka iba doručovania v prípadoch, keď náhradné doručenie je vylúčené. Citoval text „prihlásenie sa do elektronickej schránky bez potvrdenia elektronickej doručenky počas úložnej lehoty pri doručovaní elektronickeho úradného dokumentu, ktorý sa doručuje do vlastných rúk, u ktorého je vylúčené náhradné doručenie sa považuje za bezdôvodné odopretie prijatia doručovaného elektronickeho dokumentu, elektronickeho úradného dokumentu sa v takom prípade považuje za doručený dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty. „Žalovaný však sa do svojej elektronickej schránky bez potvrdenia elektronickej doručenky počas úložnej lehoty neprihlásil tak ako to vyžaduje predmetné zákonné ustanovenie.

13. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný poukázal na Ústavný nález Českej republiky sp. zn. II. 406/2000, z ktorého je zrejmé, že nesplnením podmienky doručenia platobného rozkazu do vlastných rúk odporcovi platobný rozkaz nemôže nadobudnúť právnu moc. Pokiaľ by tak súd učinil porušil by základné ustanovenie zakotvené v článku I. a čl. 37 ods. 3 Listiny o rovnosti účastníkov konania a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny o spravodlivom procese.

14. Prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 431 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nakoľko napadnuté uznesenie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá doposiaľ v doterajšej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. Za takúto otázku považuje nesprávne právne posúdenie, keď na doručovanie platobného rozkazu súd nesprávne aplikoval všeobecné ustanovenia elektronickej doručovaní podľa § 29 a § 34 zákona o e - Govermente namiesto ustanovenia § 266 C. s. p., ktoré výlučne upravuje doručovanie platobného rozkazu a v odseku 2 jasne vylučuje možnosť uplatniť inštitút fikcie doručovania v prípade doručovania platobného rozkazu.

15. Dovolateľ si uplatnil právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. K dovolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu dňa 2. septembra 2019. Za správne považuje poznámku okresného súdu v uznesení sp. zn. 18Cb/6/2018-56, že ustanovením C. s. p., ktoré vylučuje náhradné doručovanie platobného rozkazu sa použijú pri doručovaní v listinnej podobe. Poukázal na fakt, že žalovaný mal možnosť sa oboznámiť s obsahom svojej schránky, čo sám žalovaný nepoprel, a preto úradná správa, ktorú Okresný súd Martin doručoval žalovanému platobný rozkaz č. k. 18Cb/6/2018-56 objektívne mohla byť žalovaným prevzatá včas, v úložnej lehote, a to že nebola prevzatá nastala len zo subjektívnych dôvodov na strane žalovaného. Z uvedeného podľa žalobcu je teda zrejmé, že nenastala žiadna okolnosť, pre ktorú platobný rozkaz objektívne nemohol byť žalovaným prevzatá v čas. Žalobca zastáva názor, že v danom prípade tvrdenie žalovaného, že nemohol uskutočňovať jemu patriace procesné práva neobstojí, ani že tento zásah bol do výkonu jeho práv taký intenzívny, že došlo k porušeniu základného práva na spravodlivý proces. V prípade, že by žalovaný nemohol prevziať elektronickeho úradného správu z objektívnych dôvodov a nie z dôvodu jeho pričinenia vtedy by mohol podať na Okresnom súde Martin podľa § 33 zákona č. 305/2013 Z. z. o e - Govermente návrh na vyslovenie neúčinnosti elektronickeho doručenia platobného rozkazu teda v prípade zásahu objektívnej okolnosti.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala

včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté uznesenie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania a ako prvou otázkou sa zaoberal, či ide o dovolanie prípustné.

18. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

19. Predmetom dovolania je uznesenie odvolacieho súdu Krajského súdu Žiliny sp. zn. 14Cob/30/2019 zo dňa 21. marca 2018, ktorým odvolací súd odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/9/2018-56 zo dňa 9. júla 2018 odmietol podľa § 386 písm. c/ C. s. p. ako také, ktoré smeruje, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

20. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolane, ak to zákon pripúšťa (§ 355 ods. 2 C. s. p.).

21. Predmetom odvolania bolo uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh žalovaného na zrušenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti a žiadosť o vytýčenie pojednávania.

22. Ustanovenie § 357 C. s. p. prípustnosť odvolania proti takému uzneseniu nezakladá, a preto odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 386 písm. c/ C. s. p., keď odvolanie proti takémuto uzneseniu odmietol. Odmietnutím odvolania voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie doložky a právoplatnosti, nešlo o nesprávny procesný postup súdu, ktorým by znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Žalovaný preto prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. nepreukázal.

24. K označenej žalovaným prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 písm. b/ C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na znenie citovaného ustanovenia, z ktorého jednoznačne vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo alebo potvrdilo rozhodnutie odvolacieho súdu. V danom prípade predmetom dovolania nejde o takto rozhodnutie, keď odvolací súd odvolanie voči uzneseniu súdu prvej inštancie odmietol.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) preto dovolanie žalovaného z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.